

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκάτη καὶ τετάρτη Νοεμβρίου,
ἀποκαλύψεις κάθε μυστηρίου.

**Τὸν Σύνδεσμον αἰνεῖτε
καὶ τοῦτον προσκυνεῖτε.**

Φ.—

Ὅλοένα χειροκρότει,
Περικλέτο πατριώτη.
Χειροκρότει τὰς εὐρεΐας
τῶν νομῶν περιφερείας.

Χειροκρότει Ραμπαγάδες,
ποὺ θρηνοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
χειροκρότει καὶ φαγάδες,
ποὺ φερμάρουν νηστικοί.

Λάμπεις κύτταξε ματιῶν,
βλέπε προκοπῆς ἀκτῖνα,
ψάλλε καὶ ἐπιπλά σπιτιῶν,
ποῦ κατὰσχεσι σ' ἐκεῖνα
δὲν θὰ κάνη πιά κανεὶς
τοκογλύφος ἀπηγής.

Δανειστῶν ἀφρίζουν στίφη,
τώρα πλέον τοκογλύφοι
δὲν θὰ ψήνουνε μπιριζόλαις
'στὴς δικάς σου κατασρόλαις.

Τώρα πλέον—συμφορά των!—
δὲν θὰ πέρνουν τετζερέδες,
δὲν θ' ἀπλώνουν τὰ ξερά των
'στοὺς δικούς σου καναπέδες.

Κανεὶς τώρα δὲν 'μπορεῖ κατασχέσεις νὰ σοῦ κάνη
καὶ θρηνεῖ τὴν συμφορά του,
μῆτε τὰ βρωμόμουτρα του
δὲν θὰ πλύνη, Περικλή, 'στὴ δική σου τὴ λεκάνη.

Καθένας παλιοτέντζερες καὶ παλιοκατασρόλα
'δικά σου μένουν ὅλα.
'Δικά σου τὰ κρεβάτια σου,
τὰ στρίποδα, τὰ στρώματα,
τὰ πιάτα, τὰ κανάτια σου,
τὰ χράμια, τὰ παπλώματα.

Ἔτος χίλια καὶ ἐννιά καὶ ἐνθακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Ἐνενήντα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
ξεσκεπάζονται μοῦτρα σεπτὰ.

Ἄδικά σου θάναι κτήματα παντοτεινὰ καὶ ἀθάνατα...
πᾶν ἀσυνείδητοι καιροί,
τώρα κανένας δὲν 'μπορεῖ
νὰ σοῦ κατάσχη προπετῶ μῆτε τὰ βρωμοκάνατα.

Ὅλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
σκίρτα, πήδα, χόρευε,
ἀναγέννησιν τραγούδα,
καὶ πολλοὺς ἐφόρευε,
ποῦ τὰ πάντα σὰν τὸν Γιούδα
τὰ πουλοῦν γιὰ λίγα σκουῖδα.

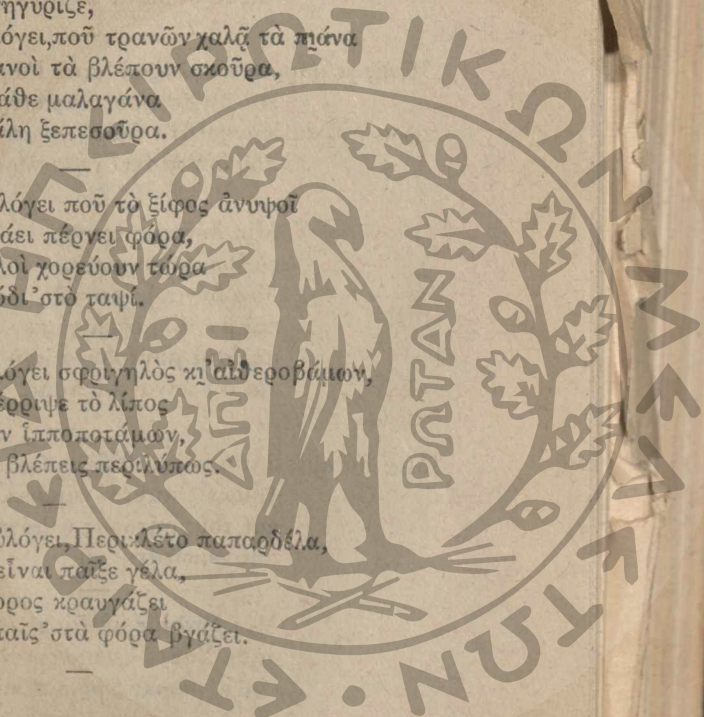
Ὅλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει,
ποῦ τὸ πόδι του πατεῖ
καὶ ἐκκαθάρισιν ζητεῖ
ἀπὸ τόσο σκυλόλογι.

Ὅλοένα γύριζε,
γέλα, πανηγύριζε,
καὶ τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, ποῦ τρανῶν χαλὰ τὰ πιάνα
καὶ οἱ τρανοὶ τὰ βλέπουν σκουῖρα,
καὶ ἔχει κάθε μαλαγάνα
μὴ μεγάλη ξεπεσοῦρα.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει ποῦ τὸ ξίφος ἀνυφοῖ
καὶ ὅσο πάει πέρνει φόρα,
καὶ πολλοὶ χορεύουν τώρα
μ' ἓνα πόδι 'στὸ ταψί.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει σφυγγὸς καὶ αἰεροβάμων,
ποῦ κατέρριψε τὸ λίπος
τρομερῶν ἱπποποτάμων,
καὶ τοὺς βλέπεις προκύπας.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει, Περικλέτο παπαρόδα,
ποῦ δὲν εἶναι παίξε γέλα,
μὰ διάτορος κραυγάζει
καὶ πομπαῖς 'στὰ φόρα βγάζει.

Τούτος άπηνώς μαστίζει τούς κακούς της πολιτείας
με κτυπήματα βαρείά,
τούτος της διπλωματίας,
θά μαζέψη τὰ λουριά.

Κλάψε τόσων ζηλευτών
κι' έπαζίων Πρεσβευτών
τὸ ραγάτι τὸ βαρύ.

Κλάψε, κουφιοκεφαλάκη,
καὶ τὸν ρέκτη Νικολάκη,
ποῦναι Πρέσβυς στὸ Παρί.

Κλάψε γιὰ πολλοὺς ἀκόμη,
καὶ τὴν κεφαλὴν σου κλίνων
κλάψε θλιβερά κι' ἐκείνον,
ποῦ ρεμβάζει μὲς στὴ Ρώμη.

Κλάψαις ὅχισε πολλὰς
γιὰ κατάρχουσας στολαῖς,
γιὰ σπαθάρια μας κοντά
καὶ Μινιστρῶν τρικαντά,
ποῦ τρομάζουν θυμωμένα
τόσα Κονσολάτα ξένα,
καὶ τὰ πᾶναι τρία κι' ἓνα.

Τώρα ποῦ, καυμένη Μούσα,
πολυτέλειαι καὶ λούσα;
ποῦ Πρεσβείαις, ποῦ Μινιστροί,
καὶ διπλωματίας οἱ στροί;

Ἐξηφάνισται τὸ πᾶν
καὶ τραναῖς Πρεσβείαις πᾶν.
Ὁλ' κοιλίτσα μ',
ὦλ' στολήτσα μ',
τρικαντάκια μου, σπαθάρια μ',
καὶ λοιπὰ κολοκυνθάρια μ'.

Ὁχον τζόγια μ', ὦλ' πουλάκι μ',
Παρισιάνε Νικολάκι μ'.
Ὁλ' καὶ τᾶλλα Μινιστράκια
μὲ τὰ σοβαρά μουντράκια.

Ἐνας χείμαρρος παφλαζών στὸν Ρωμαϊκὸν τὴν ξέρα
καὶ Μινιστροὺς παρασύρει...
τώρα πᾶ τὰ Κονσολάτα θὰ τὰ γράφουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πᾶναι τεμπεσίρι.

Μία δύναμις τρανὴ
τὸ Ρωμαϊκὸ κινεῖ.
Μία δύναμις κτυπᾷ,
καὶ μεγάλῃ δίνει ῥάπα
μὲς στὰ μούτσουνα τοῦ Πάπα
καὶ σ' ἐκεῖνα τοῦ παπᾶ.

Μία δύναμις ἄρτια καὶ καθ' ὅλα συμπαγῆς
τιμωρὸς παντοῦ σιμόνει,
καὶ τοὺς ῥήτορας φιμόνει
ρητορικοτάτης γῆς.

Μία δύναμις μὲ πᾶλα
κάθε Σάββλον σαράφη
σχίζει μάσκαις βρωμεραῖς.

Καὶ μὲ γράμματα μεγάλα
γιὰ πολλοὺς στὸν τοῖχο γράφει
τὸ Θεκὲλ Μανὲς Φαρές.

**Ἀνέλπιστος Καββαδιάς,
ποῦ τὴν ἀκούς καὶ μεριδιάς.**

Π.— Πόση θλίψις αἰφνηδία
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Καββαδία.
Γίνεται ἓνα πατατράκα
καὶ γιὰ τοῦτον τὸν ἐρίφη,
κι' ὅλοι κλαῖνε τώρα, βλάκα,
τοῦτον τὸν ἀρχαιοδίφη.

Κύττα, πλάσμα κεχρηναῖον,
τὴν σκαπάνην σκαπανέων.
Μὲς στῆς γῆς τὰ σπλάγχνα σκάβει
κι' ὅλο θησαυροὺς ξεθάβει.

Τώρα πρόβαλε στὸ φῶς
Καββαδίας ὁ σοφός,
Καββαδίας ὁ δεσπότης,
ἀρχαιοτῆτος ἱππότης,
συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων
καὶ φρουρὸς τῶν κειμηλίων
καὶ τῶν τόσων μεγαλείων.

Ὁ γενναῖος ἀνασκάψας ἀρχαιοτῆτος ἐδάφη
μὲ σκαπάνην τοῦ Συνδέσμου τελευταίως ἀνεσκάφη—
Τοῦτος ποῦ γινε θυσία
κι' ἐξωραΐσε Μουσεῖα
κατὰ πάντα δυνατός.

Τώρα μέσα στὸ Μουσεῖον
σ' ἄλλα μάρμαρα πλησίον
στέκει μάρμαρο κι' αὐτός.

Ὁ φρουρὸς τῶν κειμηλίων τώρα σὰν κειμήλιον
λάμπ' ὑπὸ τὸν ἥλιον,
καὶ φωνὴ Συνδέσμου λέει
τὰ μεγάλα του τὰ κλέη,
ποῦ σὲ κάνει νάχῃς θλίψι καὶ βαθεῖα μελαγχολία.
μὲς στῆς ἄλλαις τῆς πολλαῖς,
καὶ τ' ἀρχαῖα μεγαλεῖα
διηγώντας τα νὰ κλαῖς.

Χαίρ' ἡ κλασικὴ Παιδεία,
χάσκουν πρὸ τοῦ Καββαδία
τόσα στόματ' ἀνοικτά.

Κι' ἓνας κόσμος εὐτυχῆς
νέον ἀγαλμ' ἀποκτᾷ
νεωτάτης ἐποχῆς.

Ἀγαλμ' ἀνευρέθη νέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
ἀγαλμα πολυτελές,
σθεναρόν, ἀρτιμελές,
ἀγαλμα μεστὸν ὑγείας,
πλούτος ἀρχαιολογίας.

Ἐξέθεις εἶχε μόνος
καθὼς ἔγραψε κι' ὁ Χρόνος.
Ἐξέθεις μόνος εἶχε,
Φασουλῇ μου τυμβωρύχε.

**Ἀνασκυφὴ μεγάλη,
ποῦ θησαυροὺς θὰ βγάλῃ.**

Εἶχε μόνος ἐξέθεις...
τρέξ' ἐμπρός του νὰ προσπέσῃς.
Εἶχε μόνος θέσεις ἐξέθεις...
πότε καὶ γιὰ μᾶς θὰ φέξῃ;

Ὁ μυστήρια σπουδᾶσας τῆς ἀρχαίας Ἐλευσίνος
κατ' αὐτὰς ἐφανερώθη σὰν μυστήριον κι' ἐκείνος.
Φασουλῇ, στεφάνωσέ τον μὲ τὰ δῶδ' σου τὰ ξεράδια,
κι' ὅταν ἔξαφνα κανεῖς
ἀδελφὸς ὁμογενῆς
φθάνῃ σ' τὴν Ἀθῆν' ἀπέξω μ' ἀντερριά καὶ μὲ καββάδια,
στὸ Μουσεῖο θὰ κυτᾷ κεχρηνὸς τὸν Καββαδία,
τῆς Ἀρχαιολογικῆς τὸν Ἐξαθεσίτην Δία,
ἔργον τέχνης ἐλεγκτὸν ἀπὸ σύγχρονον Φειδία.

Φ.— Γιὰ τάρχατα μᾶς ἔλεγεσ δλα,
τοῦτο μόνον δὲν εἶχες εἰπῇ
πῶς μὲν θὰ σκούζουμε σκόλα
καὶ γιὰ σέ, τὸν τρανὸ τσελεπή.

Ἄν ἡ κλάψαις μ' ἔχουν — ὠϊμένα! —
τὰ σεκέτσια νὰ σβύσουν αὐτά,
τόσαις ἔκανα κλάψαις γιὰ σένα,
ποῦ θὰ σοῦ διναν θέσεις ἐφτά.

Π.— Ψᾶλε, Φασουλῇ Θεοσίτη,
τοῦτον τὸν Ἐξαθεσίτη.
Τοὺς καιροὺς αὐτοὺς τῆς λύτης καὶ τοῦ πόνου τοῦ κρυφοῦ
μὲ ψαλμοὺς ὡς τοὺς περνᾶμε...
μήτε ψᾶλλος θέλω νάμῃ
μὲς στὸν κόρφο τοῦ σοφοῦ.

Φ.— Ναί, τὸν Συνδέσμον εὐλόγει, Περικλέτο μου κολλήγα,
ποῦ βεβαίως οὐκ ὀλίγα
μυστικά θὰ φανερώσῃ
κι' ἀμειλίχως θὰ σαρώσῃ.

Τοῦτος πρὸς καλὸν τοῦ γένους
στέκει τώρα παντοκράτωρ,
τοῦτον εὐλόγει μ' ἐπαίνους
καὶ καθένας μας προπάτωρ.

Κι' ὅταν σὲ πλοῦτῃ κολυμπᾷ
κανένας Ποσαπέρινος,
ἀπὸ ταῦτα καὶ στὸν Ζορμπᾶ
τρεχάλα νὰ τὸν φέρνῃς.

Κι' ὅποταν βλέπῃς στόματα γυπαετῶν καὶ γλάρων
ἀπὸ ταῦτα καὶ στὸν Ζορμπᾶ στέλλῃς τοὺς ἄρον ἄρον,
κι' ἂν δῇς κι' ἐγὼ χαρμὰ φορὰ νὰ γίνω μακροχρόνης
ἀπὸ ταῦτα καὶ στὸν Ζορμπᾶ τρεχάλα νὰ μὲ φέρνῃς.

Κι' ἂν κανένα νταβλαμπᾷ
ρεμπτεσκέρη συναντήσῃς,
ἀπ' ἐκεῖ καὶ στὸν Ζορμπᾶ
φέρτον νὰ τὸν συνετίσῃς.

Τὸν Συνδέσμον εὐλόγει σκιωτῶν ὑπὸ χαρᾶς,
καὶ κρατεῖ τὸ ράμφος λευκῆς περιστεράς.
Τὸν Συνδέσμον εὐλόγει μὲ λάμπιν καὶ βροντῇ,
ὅπου θὰ καταρρίψῃ τὴν ψευδολεοντῇ.

Τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει ρομφαίας ἀναπάλλων
καὶ λέγε σ' ἕνα καὶ ἄλλον:
βλάμη, γιὰ πὲς ἀλευρι...
ὁ Σύνδεσμος νὰ σ' εὐρη.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει καὶ ἔγκωμιζε μὲ τόνον...
τοῦτος θὰ φρονηματίση,
καὶ ἀπὸ στόματα σωφρόνων
μέγαν αἶνον καταρτίσει.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον εὐλόγει καὶ ἔν ὀργάνοις καὶ χορδαῖς...
στέκει σοῦζα' στή φωνή του κάθε καραγκιόζ-μπερδές.
Ἐμπροστί του καὶ μούραις γίνονται σὰν θειαφοκέρια,
τοῦτος ἀλλαγὴν θὰ φέρη,
καὶ τὸν κάθε μακροχέρη
ὡσὰν ἄγαλμα τὸν κάνει, ποῦ τοῦ λείπουνε τὰ χέρια.

Κι' ἂν λαὸς δουλεύων θέλῃ τὴν Κυριακὴν ἀργίαν,
τὴν δικαίαν, τὴν ἁγίαν,
μὰ' στὸν Σύλλογον δεῖξου νὰ τρομάξῃ μὲ ποινὴν
ὅσους ρέπουν, Περικλέτο, πρὸς τὴν καθημερινήν.

Τιμωρήσωμεν καὶ ἐκείνους, ὅσοι σὰν ἀργαὶ γαστέρες
φθέγγονται μεγάλην γνώμην:
χάφτε μυῖταις ἔξη' μέραις
καὶ ἀναπαύου τὴν ἑβδόμην.

Ναί, τὸν Σύνδεσμον αὐτὸν ὕμνησε μουσοτραφής...
τώρα μέσα' στή Βουλὴ λένε καὶ γιὰ συγγραφεῖς,
καὶ ψηφίζεται καὶ νόμος γιὰ νὰ πέρνουνε σωστά
κάτι δόλια ποσοστά.
Ἐμπνευσον τοὺς Βουλευτάς... Ἐρατὼ τοῦ μόνε, ντίβα,
γιὰ νὰ μὴν τοὺς λησιμονοῦν σὲ νομοσχεδίων στίβα.

Π.—Σκάσε πιά, χαντακωμένε, καὶ ἑτοιμάσου' μπρὸς καὶ πίσω
δυνατὰ νὰ σὲ τιμπήσω.

Φ.—Βοηθᾶτε με, γειτόνοι, καὶ ὁ κολλήγας μὲ τιμπᾶ...

Π.—Λάβε τρεῖς τιμπηαῖς ἀκόμα...

Φ.— Τότε πάω' στὸν Ζορμπᾶ.

Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικά, ποῦ δουλεύει τακτικά.

Τῆς Βουλῆς ἡ συνεδρία
τὴν Δευτέραν διελύθη,
καὶ ἀπορήσανε τὰ πλήθη,
ποῦ χασκαν' στὰ θεωρεῖα.

Κι' ἐρωτούσανε γιὰτί
τέτοιο ξαφνικὸ νὰ γένη,
καὶ ἔλεγον πὼς καὶ τί
δίχως ἄλλο θὰ συμβαίη.

Ἦταν Βουλὴ γεμάτη καὶ πλήρης ἀπαρτία,
καὶ οἱ Βουλευταὶ ῥωτοῦσαν νὰ μάθουν τὴν αἰτία,
ὅταν ἐφάνη κάποιος ἐξαγγελὸς γοργός,
καὶ εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας πὼς ὁ Πρωθυπουργός
ἔτυχε ν' ἀρρωστήσῃ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ἔτυχε ν' ἀρρωστήσῃ καὶ ὁ Πρόεδρος ὁ Ρώμας,
ἔτυχε νᾶχῃ βῆχα σπουδαῖο καὶ ὁ Θανάσης,
ἐφ' ᾧ καὶ καραμέλαις πιπύλιζε τῆς γόμας.

Κι' ἀφοῦ τυχαίνει νᾶναι καὶ οἱ τρεῖς ἀρρωστημένοι
καὶ κρυολογημένοι,

ἀφοῦ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἔχει πιάσει βῆχας,
ποῦ κυβερνοῦν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βουλῆς τὰς τύχας.

Ἀφοῦ τυχαίνει νᾶχῃ
καὶ βῆχα καὶ συνάχι
γιὰ τὴν κακὴ τὴν μοῖρα τῆς δόλιας τῆς Πατρίδος
καὶ αὐτὸς ὁ νομοθέτης ἀκόμη τῆς Λοκρίδος.

Βλέποντες πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς παρόντας σάλους
θερμῶς παρακαλοῦμεν τὸν Κόντε καὶ τοὺς ἄλλους
ἵστα σπίτια των νὰ πᾶνε καὶ νὰ κουκουλωθοῦν
καὶ ἐκεῖνοι νὰ προσέξουν νὰ μὴ συναχωθοῦν.

Θερμῶς παρακαλοῦμεν τὸν κάθε κουβαρντᾶ
νὰ γλείψῃ καραμέλαις καμπόσαις τοῦ Μπαλντᾶ,
καὶ ἄς πᾶνε νὰ συγᾶσουν' στὰ σπιτικά των ὅλοι,
ἀλλ' ὅμως νὰ φροντίσουν ἀμέσως καὶ γιὰ μπόλι,
καὶ σέρνονται' βλογηαῖς καὶ ἄλλαις ἐπιδημιαῖς,
μὰ καὶ τοῦ Κεντρικοῦ μεγάλαις ἀναιμιαῖς.

Ὅρὲ παιδιά, τί γίνεται,
ἵστα σπίτια σας πηγαίνετε,
μὴ μᾶς παρασκοτίσετε.

Διὰ πολλὰς αἰτίας
παρούσης ἀπαρτίας
Βουλὴ δὲν ἀπαρτίζεται.

Εἶπε τέτοια σοβαρά, καὶ ὅλοι' φώναξαν παρτέντζα,
καὶ ἐφοβήθηκαν καὶ αὐτοὶ μήπως πάθουν ἱμφλουέντζα.
Κι' ἔβηχαν ἀπὸ παντοῦ, καὶ ἔλεγον αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι:
ἀπορία ψάλτου βῆξ, συνεδρία δὲν θὰ γίνη.

Γκοῦχ καὶ γκοῦχ διαβολοβῆχας καὶ φτεργίσματα μεγάλα,
καὶ ἡπειλήθη συμφορά, νέα κρίσις παρὰ τριχα,
μὰ τὴν Τρίτῃ πάλιν ὅλα μέλι' γίνηκαν καὶ γάλα...
φαίνεται πὼς τὰ σπαθιὰ τοὺς ἐκόψανε τὸν βῆχα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλιαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Μαρία Νι Δεβίδου, μία κοπέλα πρώτης,
μαζὶ τῆς ἐμνηστεύθη Δημήτριος Συριώτης.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐχρήθη τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
καὶ ῥόδιнос ὁ βίος νὰ τοὺς χαμογελά.

Τοῦ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου ἡ Φοφὼ
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη τί ταιριαστὸ ζευγάρι...
τοὺς ραῖνω μενεξέδες, οὐκ ἔχω δὲ τι φῶ
γιὰ μία τέτοια κυφή, γιὰ μία τέτοια χάρι.

Κατάστημα τῶν Μενδρινῶν ἐκ τῶν τελειοτάτων
μὲ θαυμασίαν συλλογὴν πλουσίων ὀφθαλμάτων.
Ἐἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φημιλεῖται πολὺ
καὶ εἰς αὐτὸν φέρον αἰριθμὸν τοὺς πάντας προσκαλεῖ.

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτόματα, ξυριστικὰ θὰ βροῖτε μηχανήματα,
ὅπου γυρνάουν πρόσωπα πολλῶν γενεοφόρα
ἀπὸ συχνούς τραυματισμούς καὶ ξουραφίων κοψίματα.